

A dark, atmospheric photograph of a ruined stone structure, possibly a castle or fortress, with a gnarled tree in the foreground. The scene is dimly lit, creating a somber and mysterious mood. The stone walls are weathered and partially collapsed, with a large, dark opening. The tree has a thick, textured trunk and many thin, bare branches. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and blacks, with some highlights on the stone and tree.

VALERIE THERIEL

RUINY UBITÉ LÁSKY

Valerie Thériel

RUINY UBITÉ LÁSKY

Věnováno:

přeživším v ruinách lásky s rozemletým srdcem,
s přáním, aby se našel ten, kdo vyslyší jejich...

Volání

Staň se mým světlem v temnotách,
podej mi ruku, já mám strach.
Bolest a samota mou duši drtí,
vyrvi mě, prosím, z náruče smrti!

Nechci se v ruinách trápit a bát,
bezmocí nechat se ovládat.
Volám tě, pomoz mi bláhově snít,
naději ztracenou oživit.

V ruinách

V ruinách žití undina smutně sedí,
vzpomínky na mládí jí v očích slzy rodí.
Ó, Pravdo, pročpak všechno ničíš?
To ne já, moje milá!
Leč lidé, kteří se mne bojí.

Však tehdy mlčet, nezamkl by
král křížový ji v městě ruin,
řetězem zloby obehnaným,
ať nic nemůže tam a ani ven.
Tam válku zuřivou teď vedou...

Před zrcadlem undina si vlasy češe,
do očí zářících, jež lidi děsí, hledí.
Ó, Lásko, proč mě vždycky zraníš?
To ne já, moje drahá!
Leč lidé, kteří se mne straní.

Však tehdy mluvit, tak svatyně lásky,
nemusela by v hlubinách být skrytá,
za hradbou tajností a předstírání,
ať nic již nedostane se z ní ven.
Tam je to, nadevše jí cenné...

Své svůdné tělo undina si halí,
oděvem v barvě krve sytě rudé.
Svědomy moje, pověz mi, jsem zlá?
To ne ty, vílo, ty jsi čistá!
Leč lidé hřeší, protože jsou slabí.

Však nyní mlčet, není to snad hřích?
O pouhých slovech ale pravda není,
když nechce věřit umanutý tvůrce
zámku svých iluzí, jež po léta si hýčká.
To není cesta z kruté sudby osamění...

Tvář nestárnoucí undina si hladí.
Ó, Bože, řekni, k čemu je mi krása?
Když duši moji za ošklivou mají.
To ne, ty nejsi žádná zrůda!
Leč lidé haní, protože jsou slepí.

Však nyní mluvit, není to snad správné?
Ne, když král křížový nepřeje si slyšet,
jen řetěz zloby více utáhl by tobě,
až do krve a starých ran by se ti zaryl.
To není hrdinství, přivolat sobě zkázu...

Na loži z chladu proher undina již spí
a noc co noc sen stejný zdát si nechá,
že pravda s králem srdcovým se zjeví,
pak zámek iluzí se pod její vahou zřítí
a město ruin obrátí se v prach...

Však promluvíš a přijdeš, můj srdcový králi?

Čtenář

Čteš mě... Nežně...

Kroniku mého žití s vykreslenou duší,
po spoustě roků objemnou a ohmatanou,
od mnoha čtenářů i psavců neurvalých,
dnes opět opatrně zvedáš v pažích.

Ač vazbu má již notně oprýskanou,
nebloumáš nadále již v knihkupectvích,
jak ti, co stále za novinkou týdne slídí,
cedule s nabídkou bez povšimnutí míjíš.

Příběh ten pro druhé až příliš dramatický,
se zatajeným dechem opětovně louskáš,
obrazy rysů, děsivé hloubky v sobě skrývající,
k dalšímu zkoumání tě jediného přilákají.

Zatímco druzí kvapně vraceli jej knihovnici,
ty obal veřejného půjčování ihned jsi mu sňal,
již dlouho u tebe má čestné místo na polici,
pokoj v tvém srdci jemu navždy domovem se stal.

Den za dnem s láskou prodíráš se neveselým čtením,
obracíš stránky, zbrocené potem a ulepené krví,
význam slov luštíš, kde potoky slz inkoust smyly,
zkroucené listy, vínem žalu zlité, trpělivě rovnáš.

Zážitky velí nitro skrýt za neprostupnou stěnou,
však očím, které září pochopením, těžko se mi brání,
v laskavých rukou stávám se zas knihou otevřenou,

pro tebe bestseller, co pro jiné je horor k nekoukání.

K částem s popisy mojí duše stále dokola se vracíš,
co počmárala bolest černou tuhou, mažeš pohlažením,
kde stopu nechá štěstí s tebou, tma minulosti svoji sílu ztrácí,
kronika utrpení se zápisy tvými v román věčné lásky mění.

Něžně... Čteš mě...

Pomalou zkoumáš schránku mého bytí,
již spoustu roků neměnnou, však odvrženou,
slepotou přebíravců, strachem necitelných,
ty jako poklad láskyplně svíráš v pažích.

Od hlavy k patám odhaluješ stránky,
dlaní i ústy v hloubi tajemství se noříš,
v doteku listí dvojí hladké kůže šustí,
poslední bariéru mezi námi blízkost boří.

Svítání odhaluje čtení, spánkem odložené,
dvojicí v objetí však příchodem svým nevyruší,
v pasáži rozepsané ráno zvědavé se dozví,
jak naše duše propojené právě létají si...

...v ráji.

Umírám

Já, láska...

Hřejivé pouto z úcty, něhy a milostné vášně,
malbami, slovy, v písních oslavované...

Pro koho ještě skutečná jsem?

Chrám, kde jsem bohyní, je prázdný,
uvadly symboly mé, růže rudé,
nové už dlouho nikdo nepřinesl.
Kde jsou mí věřící - co uctívají?

Podlaha svatostánku mého pokryta je,
mrtvými motýly zaprášených křídel,
co cestou mezi dvěma lidmi umrzají,
když bezcitnost krutá na ně dýchne.

Smutná a zvědavá se vydám do světa,
a vaše modly spatřím, jež mne nahradily,
tři harpyje, co zobáky a drápy zarývají,
do láskyplných přání - vše čisté pokálí.

Jejich skřek ohyzdný v uších vám zní,
přehluší volání milujících srdcí.

A jejich jména jsou:

strach z citů, vděčnost, povinnost.

Já muže vidím, co zcestoval svět,
a ve všem úspěšný je, avšak sám,
nedokáže se oddat citům,
protože bojí se o svou svobodu.

A kolik takových je?
Co věří v zotročení láskou...
Nebohé ženy, jež je milují!
Jen trpí...

Já ženu vidím, jak se o rodinu stará,
však její srdce u jiného dlí - tam v dálce,
tu ruce maličké zas kolem krku drží,
co řeknou lidé, když cit k muži zvolí?

A kolik takových je?
Co pro ně závazky přednost mají...
Nebozí muži, kteří čekají na ně!
Však marně...

Já člověka vidím, na kolenou,
před křížem, či symbolem jiným,
věří, že Bůh ho spasil, je mu vděčný,
a ve všem věří řeči přikázání.

A kolik takových je?
Co myslí na duchovno, vidí ve mně hřích...
Den za dnem stále víc.
Nebozí ti, kteří jim dají lásku!

Ubohý člověče, copak to nevidíš?
Že odevzdání neznamená zotročení!
Že děti jednou vyrostou a opustí tě!
Že důkazy jsou pouze dobra v lidech!

Ne rozum, ale srdce má tě vést!
Ne dítě, ale partner má ti být vším!
Ne modla v nebi, ale člověk pomůže ti!
Až budeš klečet v bahně na kolenou...

Je mnoho model, které uctíváte,
co hlasy vašich srdcí přehluší,
berličkou zlovyků zastíráte slabost,
když strach z bolesti udeří - jak smutné...

Vracím se do chrámu bez naděje,
zklamaná, s lítostí...
U jeho vchodu ženu vidím,
pokleká přede mnou.

Má v očích bolest, ale nebojí se,
vztahuje ke mně dlaně otevřené,
na jedné jí motýl citu umírá,
na druhé vadne rudá růže ...

Byly to dary - náhle u ní hynou,
ač pečuje o ně ze všech sil,
a její pohled prosí: Oživ mi je!
Přání své slzami podpoří...

Já ale mlčky odvracím tvář...
Vstupuji do chrámu a dveře zavírám,
nemusí vidět, že pláču spolu s ní,
vždyť pokud je jediná, kdo mě ctí, pak...

Já, láska... Umírám.

Tma

Jsou dny, kdy ve mně láska není...

Kde také stále brát, co zasít opomněli,
do nitra hladového v těle bezbranném,
jež s důvěrou vložilo cit v prvé přitulení,
aby již v zárodku byl ubit vždy a všemi.

Možná se sebestředným člověk rodí?
Či zmátl mě proud frází naučených,
tak prázdných, s vylhanými emocemi,
že ve význam svůj pro druhé tak těžko věřím.

Jsou dny, kdy ve mně světlo není...

Snad příliš dlouho bloudila jsem ve tmě odmítání,
poslepu tápala po cestě, jež by vedla k rozednění,
až v hrůze z marných tužeb povstal světla štít,
jenž dával darem jiným, po čem vlastní duší toužím.

Zoufalství porodilo slunce jasné v tmách,
stále jím jsem, leč sama neznám obsah útěch,
setých mnou po hrstích do půdy osamělých srdcí,
jež není jalová jak má, kde není šance vzejít.

Jsou dny, kdy ve mně něha není...

Bestie sobeckých tužeb v kleci zuby cení,
drápy svých požadavků mříže drásá,
dilema sjíždí po horské dráze nálad,
nemohu dát, však ani přijmout pohlazení.

Co vlastně skutečně jsem nebo nejsem já,
mám sluncem pro jiné tu být a cítím vyhoření,
bestie celou myslí naléhavě po samotě volá,
tak jako za časů, kdy nikdo by mě nepostrádal.

Jsou dny, kdy ve mně víra není...

Co stane se však, pokud vyslyším,
sobeckou touhu neptat se a brát,
kdo zůstane tváří v tvář syrovému chtění,
když prozatím je pravda skryta zrakům cizím?

Možná už nepomůže zázrak v čase pozdním,
by vyhaslou popela šedí bleskla jiskra žití,
kéž necítím, že nikdy víc již nepovstane fénix zářný,
co jeho křídla závrať letu nikdy nepoznají...

...a tma skonu jej pohltí.

Vzlet

Snad toho nahoře po letech znudilo již,
každý den slyšet záznam tvého pláče,
mračna rozčeří křikem: přeplaceno!
Mrknutím jindy hořkou ranní kávu sladí.

Tak ráno pošťák zastihne tě v negližé,
když balík nečekaný do chodby ti staví,
Co je to za žert, svatební šat si chystat,
když rubáš do rakve v mysli už šitý máš?

Ruka se třese, když trhá obal nesplněných snů,
představuje se tebou nikdy nepoznané.
Asi jen upadlo a potřebuje zhojit ránu,
že překračuje konečně tvůj práh, si říkáš.

Toulá se domem, snad ho neušpiní,
zaschlá krev z bitev na stěnách.
Jistě tu není navždy. Co nabídnout?
Čímpak se asi krmí štěstí?

Ta krásná bytost s ním je ti tak známá!
S tlukoucím srdcem v mysli pátráš,
krabice, v nichž se tísní zklamání tvá,
jedna za druhou mizí, když se blíží.

Sudičky karty lícem vzhůru obracejí,
zmateně hledíš, jak stvoření vábné,
na postel uléhá, a kostra s kosou,
co léta číhá poblíž, kvapně mizí.

Tvář odhalí a říká: ano, znáš mě.
Vyslala jsi mě do všech koutů světa
s nadějí, že se jednou vrátím.
Jsem láska a tady jsem doma.

Po celé dlouhé roky na dno padáš,
temnota jiskru víry v zázrak duší,
chamtivci s prázdnou dlaní city z tebe derou,
teď naučíš se brát.

Vzlétnout...

Cizota

Studený vítr ostře štípe v žilách nahých,
až na dřev kostí, prázdných již...
V té lázni rudé, která odevzdává,
prokletou duši zlodějskému Bohu.
A oči právě ztratily lesk žití...

Strohý svět lidí iluze čistých boří,
zde volný nádech hrozí udušením,
nemohu snít, doufat, sevřít v objetí...
Proč v polibcích tvých už touha není?
Zůstávám spásou netknutá...

Vše cizí tady na kříž přibíjejí,
nuceně skrytá vášeň tělo pálí,
jak žíravina prostupuje bytím,
křik vyvolává: Já bez něhy strádám!
Však kdo ho slyší? Tvé srdce ne...

Na prahu pokojů tvých spát musím,
tak jako vždy a s každým - smutno je mi...
Bolestné zjištění je to, že lidskou duši,
získat lze pouze zaprodáním citů.
Co je to za svět, ptám se?

To stále počítat mám dobro v mincích?
A čelit vodám rozbouřeným zloby,
či pokrytectví všech těch pokřivených?
Kdykoli přání vyslovím své, bát se trestu,
a místo pohlazení vracet rány?

Co lásce nemohu dát, to hlubině vrátím,
temnému moři opět odevzdám se,
rozprostřu staronovou schránu prostou lidství,
hladině jeho, která kolébat mne bude,
důvěrou splatím mu to, jakou člověk nezná...

Nebo snad zpátky k sobě zavoláš mne dřív,
než hlasy sester mých vyjdou mi vstříc?
Snad ještě chvíli počkám... Jenom chvíli...
Pak zastřu závojem zapomnění,
ten příslib všeho, čím jsme mohli být...

Určitě nejsem, čím ty chceš mě mít,
však jiná já neumím být, a nechci ani...
Ve tmách, bez světla laskavosti tvé,
a vědomí, že miloval bys mé skutečné já,
ranami poseté srdce šeptá:

Domů... Domů!